

περιέμενον τὴν ἡγουμένην εἰς τὸ ἐστιατόριον αὐτῶν. Καὶ αὐταὶ δὲ ἔψαλλον. Γρατὰ τις ἰσχυρὴ ἐχόρευσε χειρονομουῶσα χορὸν τινὰ τῆς Ὠβέρνης, ὃν ἐρρυθμίσε διὰ φωνῆς ὀξείας, ἄσμα δὴθεν ἄδουσα, ἄλλαι γυναῖκες ἐχόρευσαν κλίνουσαι μετὰ προσποιήσεως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιτετήθευμένως μειδιῶσαι. Τὰ τύμπανα ἐξηκολούθουν. Ὁ ἦχος αὐτῶν ἐξηθροῖζε τὰ νεῦρα τῶν πτωχῶν πρεσβυτῶν. Μία ἐξ αὐτῶν σημαίνουσα τὸν ῥυθμὸν διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν βραχιόνων ἐπανελάμβανε π λ ἄ ν, π λ ἄ ν, π λ ἄ ν! κατὰ τὸ μέλος τῆς ἀποχωρήσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον, τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ὑγρά, διεστέτο δὲ ὑπὸ ἐσωτερικῆς τρόπου τινὰ ταραχῆς καὶ ἐφαίνετο ἔξω ἑαυτῆς, ὡσεὶ ὁ συνταράττων αὐτὴν ἔρρυθμος κρότος ἔχεν ἐξεφερεῖ νεανικὰς ἀναμνήσεις σφοδρᾶς χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως. Πάντες οἱ ὑπότροφοι διεσκέδαζον διεσκέδαζον ἐπίσης καὶ αἱ Μικραὶ Ἀδελφαί. Μία ἐξ αὐτῶν εἶχε λάβει τὸ τυμπάνιον καὶ ἐκρότει αὐτὸ ἐρυθρὰ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως. Διὰ τὰ σιωπηλὰ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ σύννοα καὶ ὀμιλοῦντα χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ὁ θρύβος εἶνε διασκέδασις ἐξάγουσα αὐτὰ τοῦ συνήθους βίου καὶ οἰοῦν ἐναπληροῦσα τὰς ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς εὐποιίας ἐξαντληθείσας δυνάμεις τῶν. Ἄλλως δὲ παρετήρησα ὅτι αἱ Μικραὶ ἀδελφαὶ ῥέπουσι πρὸς τὸν γέλωτα, ὡς νὰ ἦτο ἡ εὐθυμία τοῦ ἐπαγγέλματός των ἰδίᾳ. Ἐχουσι, φαίνεται, ἀνάγκη νὰ φαιδρῶναι τοὺς τε ὑπότροφους καὶ ἑαυτὰς καὶ ν' ἀποσπάσωσιν οὕτω καὶ αὐτοὺς καὶ ἑαυτὰς ἀπὸ τῆς ἀδιαλείπτου θέας τοσούτων δεινῶν. Ἐκεῖναι, ὧν ὁ χαρακτήρ εἶνε φύσει μελαγχολικός, δὲν δύνανται νὰ μετέλθωσι μέχρι τέλους τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, κινταίπουσαι δὲ τὸ ἀγαθοεργὸν σωματεῖον καταπρέγουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς σωματεῖον τι ἐκ τῶν ἀσκητικῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος). Μετάφρ. ΒΑΙΖΗΣ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρσις Π. Ι. Φέρμπου].

Συνέχεια ἴδε προηγουμ. φύλλον.

ΚΟ

Ἡ Μαρκέλλα ἀπῆλθε βήματι ταχεῖ κατευθυνομένη πρὸς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων. Αἰετικῶς συγκεχυμένα ἰδέαι τῆς ἠκολούθουν φυσικῆν τινὰ κλίσιν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἡ κυρὰ Ζαλίην. Ἀναμφιβόλως προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ νὰ λάβῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως τὸν ἐφοβεῖτο ὀλίγον, πρᾶγμα ἀρκούντως σύνθητες καὶ παρ' ἐκείνους τῶν παιδίων, ἅτινα αἰσθάνονται ἀληθῆ ἀγάπην πρὸς τὸν ἰατρὸν. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐγίνωσκε τί νὰ τῷ εἴπῃ· διότι ἐφέρετο μὲν πρὸς αὐτὴν μετὰ πολλῆς ἀγαθότητος, ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶχε πολὺ θάρρος πρὸς αὐτόν, διότι οὔτε γυναῖκα εἶχεν, οὔτε τέκνα... Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Μαρκέλλα προετίμα νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀνεύρῃ τὴν κυρὰ Ζαλίην, τὴν φίλην τῶν ἀποφράδων αὐτῆς ἡμερῶν, καὶ τὴν πρώτην

τῆς προστάτιν... Τίς οἶδε; ... Πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐπαγέλῃ! πιθανὸν νὰ τὴν ἀνεύρισκε μετὰ τῆς Τριανταφυλλίως... Τοῦτο διανοουμένη ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς παλλομένην τοσοῦτον βιαίως, ὡστ' ἐδέησε νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸ βῆμά της. Ἀνευρίκουσα τὴν Τριανταφυλλίαν, θὰ ἐνόμιζε σχεδὸν ὅτι ἀνευρίτκει τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐρμίνης.

Ἄλλὰ καθ' ὅσον προῦχώρει, τὸ θάρρος τῆς ἤλαττοῦτο. Ἦτο πολὺ μακρὰν, καὶ ἐὰν δὲν εὐρισκεί τινα, τί θὰ ἔκκμινε; Τὸ θυλακίον τῆς τη ἐφαίνετο βαρὺ, ἐθάρυνε δὲ αὐτὸ ἡ χαρτίνη πυξίς. Τῆ ἦλθεν ὀρέξις νὰ σταθῇ που ἵνα παρατηρήσῃ τὸ περιεχόμενον. Πόσα ἔτη εἶχον παρέλθῃ ἀφ' οὔτου ὀρθία παρὰ τῆ κυρία Φαβροῦ, εἶχεν ἰδῆ αὐτὴν διευθετούσαν τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ μικρὸν δέμα τότεῖον τὰ πενήκοντα φράγκα τῆς Μαρίας Μονφόρ!

Ἄλθως ἡ Μαρκέλλα εἶχε πενήκοντα φράγκα ἰδικὰ της, τὸ μόνον καὶ πενιχρὸν κληροδότημα τῆς μητρὸς της! Τὸ ποσὸν τη ἐφαίνετο μέγα τι, διότι οὐδὲν ἄλλο ἠγόρασε ποτε ἢ τὰ της καθ' ἡμέραν τροφῆς, καὶ ἀντι πενήκοντα φράγκων δύνανται τις νὰ προμηθευθῇ πολὺν ἄρτον, ὡς καὶ κοτελέττας. Ὅπως δὴποτε ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἕως οὐ ἀνεύρῃ τὴν Τριανταφυλλίαν... Ἄλλ' οὐδόλως ὅμως διανοήθη νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν ποῦ ἐμελλε νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐβάδιζε ταχέως, καὶ μετὰ πολλὴν ὥραν ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοίας. Ἐκεῖ ἐστάθη νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον διότι ἦτο καταπεποιημένη. Ἡ ἀγωνία ἦν ὑπέστη καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὁ κακὸς ὕπνος, ἡ ἔλλειψις τροφῆς, διότι ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς οὐδὲν εἶχε φάγῃ, ἡ κατεσπευσμένη φυγὴ της — διότι τί ἄλλο ἦτο τοῦτο ἢ αὐτόχρομα φυγῆ! — πᾶσαι αὐταὶ αἱ συγκινήσεις τὴν εἶχον ἐξαντλήσῃ. Ἠσθάνθη δὲ ὅτι ἐπέινα, καὶ διανοήθη νὰ ἀγοράσῃ μικρὸν τινὰ ἄρτον παρὰ τινος ἀρτοποιῶλου· πρὸς τοῦτο δὲ εἶχεν ἀνάγκη χρημάτων. Στρηγχιθεῖσα λοιπὸν ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς δεξαμενῆς τῆς πλατείας εἰσῆγαγε μετὰ προσοχῆς τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλακίον της.

Ἄοριστόν τι αἰσθημα φρονήσεως εἶπεν εἰς αὐτὴν νὰ μὴ ἀνασύρῃ τὴν πυξίδα ἔξω τῆς κρυπτης της· διανοήθη ὅτι πιθανὸν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τίς τί κάμνει ἐκεῖ, ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὰ ἔγγραφα της... ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῆς διεγράφετο ἡ σκιαγραφία κλητηρὸς τινος... Ἡ Μαρκέλλα ἔξεσε διὰ τῶν δακτύλων της τὸ χαρτόνιον, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς μήπως βλάβῃ τὰ περιεχόμενα ἔγγραφα, καὶ ψηλαφῶσα ἀνέζητει τὸ μικρὸν χαρτίον τὸ περιέχον τὴν περιουσίαν της... Ἄλλ' αἰφνης ὅμως ἠσθάνθη νομίσματα κυλιόμενα μεταξὺ τῶν δακτύλων της. Ἐκπληκτος, ἀνέστυρεν ἐν τῶν νομισμάτων τούτων... Ἦτο χρυσοῦν!

Ἐξάγει δεῦτερον νόμισμα καὶ αὐτὸ χρυσοῦν. Ἐκθαμβος ἠρώτα ἑαυτὴν μήπως ἦτο ἀπάτη τις τῶν αἰσθησέων, μήπως ὁ κόπος καὶ ἡ πείνα ἐπε-

σκότισαν τὴν διάνοιάν της, ἀλλ' αἴφνης ἐνθυμῆται τοὺς τελευταίους λόγους τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης:

— Πάρε τὸ κουτί, κρύψε το, εἶνε δικό σου...

— Ὡ εὐεργέτις μου! ὑπετονθόρισεν ἡ κορασις πιέζουσα ἐπὶ τῶν χειλέων της τὰ χρυσᾶ νομίσματα τὰ χάριν αὐτῆς ἀποταμιευθέντα, ἐσκέφθη ὅτι μίαν ἡμέραν θά με διώξουν ἀπὸ κοντά σου καὶ ἠθέλησες νὰ με σώσης ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς δυστυχίας.

Τὸ θυλακίον της ἦτο μεστὸν χρυσοῦ, ὅπερ διέρρεε βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς διαρρηχθείσης ἤδη πυξίδος.

Δάκρυα κατέρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ὀρφανῆς.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινεν ἤδη ἄνθρωπος ὑπολεύκους ἔχων τὰς τρίχας, χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τραχεῖς, ἦθος αὐστηρὸν, διήλθε τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν καὶ ἔλθων ἐστάθη παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ἀπέναντι τῆς Μαρκέλλας, καὶ ἐστηρίχθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ χείλους, κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διαλογιζόμενος κρύφια καὶ λυπηρὰ. Ἡ Μαρκέλλα ἐκινήθη ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν της καὶ ἐστέναξεν, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐγείρας τὴν κεφαλὴν παρέτήρησεν αὐτήν.

— Δὲν εἶνε τόσο μεγάλη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι πόσον εἶνε χλωμό!

Καὶ ἡ κορασις παρετήρησε τὸν ἄνδρα καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὴν καὶ αὐτῆ:

— Ὁ καϊμένος θὰ ἔχασεν ὅλους τοὺς ἀγαπημένους του.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των συνητήθησαν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ συμπαθεῖ αἰσθηματι, ἔπειτα δὲ ἕκαστος μετ' ἀγωνίας ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ προχείρου ἐκείνου σταθμοῦ, καὶ ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὸ ἀγνωστον πορείαν του. Ἡ μὲν Μαρκέλλα κατηύθυνθη πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἰσέδυσεν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Ἡ νύξ προσήγγιζε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐρυθρὸς πρὸς δυσμάς· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀκτίων τοῦ λαμπροτάτου ἡλίου, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγνωρίσῃ ἡ Μαρκέλλα ὅτι ὁ αὐστηρὸς ἐκείνος καὶ περίλυπος ἄνθρωπος ἦτο ὁ πατὴρ της;

Δ'

Ἡ νεῆσις ἀφίκετο τέλος εἰς τὴν πλατεῖαν Μονθολών. Ὅποσον ἀλλόκοτον ὄψιν ἔχουσι τὰ πράγματα ἄτινα ἄλλοτε ποτε ἦσαν εἰς ἡμᾶς οικειότατα, ἔπειτα δὲ τα ἐξεσυνηθίσασμεν! Εἶνε τι ἐπαγωγὸν ἅμα καὶ στρυφνόν, λυπηρὸν καὶ εὐφρόσυτον. Χαίρει τις ἐπαναβλέπων αὐτά, διότι ἡ θέα αὐτῶν ἐπαναφέρει εἰς ἡμᾶς μέρος τοῦ λησμονηθέντος ἤδη βίου ἡμῶν, διότι ὁ ἄνθρωπος εὐαρεστεῖται ἀναμνησκόμενος, καὶ δυσαρτεῖται διότι αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ οὐδὲν καλὸν ἐνέχουσι, διότι προκριτότερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ μὴ

ἔζη τις ἐκεῖ καὶ νὰ μὴ ἐπανέβλεπε τοὺς τόπους τούτους ἐνθα ὑπέφερε πολλὰ.

Εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν μεγάλην πύλην. Ἄλλη τις γυνὴ κατεῖχε τὸ θυρωρεῖον· γυνὴ ὠχρὰ, κρατούσα διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος βρέφος κλαυθμυρίζον.

— Ἡ κυρὰ Ζαλίνη; ἠρώτησεν ἡ Μαρκέλλα.

— Εἶνε ἔς τὴν πατρίδα της, ἀπεκρίθη ἡ θυρωρὸς.

— Εἰξεῦρετε τὴν διεύθυνσίν της;

Ἡ γυνὴ παρατηροῦσα τὴν κορασίδα ἠρώτησε:

— Σὺ εἶσαι ἡ Μαρκελλίτσα;

— Μάλιστα.

— Τὴ θέλεις τὴν κυρὰ Ζαλίνη;

— Τὴν θέλω καὶ πολὺ. Σᾶς εἶπέ ποτε ἡ κυρὰ Ζαλίνη διὰ τὴν κυρίαν Ἑρμίνην;

— Ναί. Πῶς εἶνε;

— Σᾶς ἄφησε χρόνους.

— Ἄχ! ἀνεφώνησεν ἡ θυρωρὸς μετὰ τῆς τριμηνῆς ἐκείνης ἐκδηλώσεως τῆς λύπης ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἀγνώστου ἀνθρώπου.

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρὰ Ζαλίνη; ὑπέλαβεν ἡ κόρη.

— Στάσου μιὰ στιγμή, κάπου ἐδῶ τὸ ἔχω σημειωμένο.

Καὶ ἠρέυνησε διὰ τῆς ἐλευθέρας χειρὸς της θήκην τινὰ πλήρη ὀρθίαν χαρτίων, καὶ μετὰ τινος ἐρεύνας ἀνεῦρε τὸ ζητούμενον, ὅπερ ἀνέγνω μετὰ τινος δυσκολίας.

— Σαιμμαροῦ διὰ Φαλεμπένου.

Ἡ Μαρκέλλα ἐπανέλαβε τὰ ἀλλόκοτα ταῦτα ὀνόματα καὶ ἀνακαλύψασα ἐπὶ τῆς τραπέζης μολυβδοκόδινον, ἔγραψε τὰς δύο λέξεις ἐπὶ τινος τεμαχίου ἐσχισμένης ἐφημερίδος ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν;

— Ἀπὸ τοῦ Βόρειο σιδηρόδρομο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρὰ; εἶπεν ἡ νεῆσις ἐξερχομένη.

Ἄλλ' ἦτο σφόδρα καταπεποιημένη, καὶ «δὲν εἶχε βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα της». Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἀρτοποιεῖον, ἠλλάξεν ἐν χρυσοῦν νόμισμα καὶ ἠγόρασε μικρὸν ἄρτον νὰ τον φάγῃ καθ' ὁδόν.

Οὐδὲ αὐτὴ δὲ γινώσκουσα ἀκριβῶς τί ἠθελε καὶ τί ἐζήτει, ἦλθεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορείου σιδηροδρόμου, ὀλίγον ἀπέχοντα, καὶ ἠρώτησεν ὑπάλληλόν τινα: — Φαλεμπένου;

Ἐκεῖνος δὲ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν θυρίδα τινὰ. Πρὸ τῆς θυρίδος ταύτης ἵστατο μακρὰ γραμμὴ ἐπιβατῶν, εἰς οὓς προσελθούσα καὶ ἡ Μαρκέλλα ἐστάθη καὶ ἔλαβε τὴν σειρὰν της.

— Φαλεμπένου, τρίτη θέσις.

— Δεκαπέντε καὶ ἑνενηταπέντε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων.

Ἡ Μαρκέλλα ἐπέθηκεν ἐν χρυσοῦν νόμισμα ἐπὶ τῆς λείας χαλκίνης πλακῆς ἧτις ἐστύλθεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φωταερίου, ὁ δ' ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων

ώθησε πρὸς αὐτὴν τὸ εἰσιτήριο καὶ δραχμίδα κερμάτων, καὶ παριστάμενός τις τὴν ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος, καλῶν αὐτὴν νὰ ἀποσυρθῇ. Γη-ραιὸς δὲ τις ὑπάλληλος μεγαλοπρεπῆς ἔδειξε πρὸς αὐτὴν λαβύρινθον εἰσόδων καὶ ἐξόδων δι' ὧν ὤφειλε νὰ διέλθῃ, ὑπῆκουσεν αὐτὴ κατατε-θορυβημένη, ἀπεκρίθη δις ἢ τρίς τὸ ὄνομα Φα-λεμπένον, εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις ἅς ἀπέ-τεινον πρὸς αὐτὴν οἱ ὑπάλληλοι συγμινούμενοι ἕνεκα τῆς ἀπειρίας της, καὶ τέλος εὐρέθη κατη-μένη ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμαξῇ τῆς τρίτης θέσεως. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε βραδέως.

— Τί παράξενο! διανοήθη ἡ Μαρκέλλα, αὐτὴ δὲ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ δυσκολία διὰ νὰ ταξιδεύσῃ κανεὶς!

ΛΑ'

Ὁ Σίμων Μονφόρτ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν Ἡλυσίων πεδίων καὶ ἀσθμαίνων ἐκάθισεν ἐπὶ τινος θρανίου καὶ διελογίζετο.

Ἐν τῇ εὐρυτάτῃ ἐκείνῃ πόλει τῶν Παρισίων, ἦν δὲν ἐγίνωσκε, διότι μόνον διήλθε δι' αὐτῆς πρὸ ἐνεκτίας, ἠσθάνετο αὐτὸν κατεψυγμένον, ἀπο-λωλότα. Ναι μὲν ἕνεκα τῆς ἐν Ἀμερικῇ δια-τριβῆς του εἶχε συνηθίσῃ τὸν ἐν ταῖς μεγαλοπό-λεσι βίον, ἀλλ' ἐκείναι αἱ πόλεις ἦσαν ξένοι εἰς τε τὴν καρδίαν του καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἐν αὐταῖς δὲν ἐζήτει τίποτε, δὲν προσεδόξα τί-ποτε ἄλλο ἢ ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ προμηθεύσῃ τὴν ἐπίμοχθον αὐτοῦ ἐργασίαν.

Ἐνταῦθα δὲ, ἐν Παρισίῳ, ἀφ' ἧς ὥρας ἡ ἀ-μαξοστοιχία ἀπέβιβασεν αὐτὸν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, κατὰ τὴν θορυβώδη ἐκεί-νην πρωινήν ὥραν, ὁ Σίμων περιήρχετο ἀδιαλεί-πτως, εἰσερχόμενος ἐκ διαλειμμάτων εἰς ἐστια-τόριόν τι, ἵνα πῆ ὀλίγον ζωμὸν κρέατος καὶ φάγη πυρετωδῶς ὅτι δῆποτε παρετίθετο ἐμπροσθέν του.

Ἀπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς πλατείας Μονθολῶν μέχρι τοῦ Νεκροταφείου, ὁ Σίμων ἐπε-σκέφθη εἰκοσιν ἄλλα μέρη, ἀκολουθῶν πάντοτε τὰ αὐτὰ ἵχνη, ἅτινα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔχανε καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπανευρίσκεν. Ὁ ἀστυνόμος ἠλλαξεν ἕκαστε δις, ἡ κυρία Φαβροῦ οὐδὲν ἴχνος εἶχε καταλίπει, ἡ δὲ θυρωρὸς ἡ γινώσκουσα αὐτὴν εἶχε ἐξαφανισθῇ. Κατὰ τὴν τρίτην δὲ μόνον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πλα-τείας Μονθολῶν, ἠδυνήθη ὁ Μονφόρτ νὰ συνδέσῃ μίτον μεταξὺ τῆς κυρῆς Ζαλίνης, ἧς τὸ ὄνομα οὐδεὶς εἶχε μνημονεύσῃ ὅτε αὐτὸς τὴν ἀνεζήτει, καὶ τοῦ παιδίου τοῦ ἀπολωλότος ὅπερ βεβαίως ἦτο ἡ κόρη του.

Ἡ κυρὰ Ζαλίνη δὴλα δὴ ἔλεγεν ἐνίοτε περὶ τῆς Μαρκελλίτσας της, ἧτις ἦτο εὐτυχιστάτη ἐν τῷ οἴκῳ γηραιᾶς τινος παρθένου... Ἀλλὰ τίς ἦτο αὕτη ἡ γηραιὰ παρθένος; Ὁ ἀνὴρ τῆς θυ-ρωροῦ, μόνος αὐτὸς παρῶν ἐν τῷ θυρωρείῳ οὐδὲν

περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκε. Μόνον δὲ ὅτι ἡ κυρὰ Ζαλίνη μετέβαινε ἐνίοτε φέρουσα τὴν ἐργασίαν της εἰς τινὰ κυρίαν κατοικοῦσαν ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ἣ ἦτο ἡ κατοικία τῆς μακαρίτιδος Ἐρμίνης; ἀλλὰ τί ἀριθμὸν εἶχεν;

Ὁ θυρωρὸς ἠγνοεῖ τὸν ἀριθμὸν. Καὶ ποῦ ἦτο ἡ κυρὰ Ζαλίνη; Εἰς τὴν πατρίδα της. Ἐνταῦθα ἔπαιον αἱ εἰδήσεις.

Ὁ Μονφόρτ ἐπεσκέφθη καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ἐνθα κατέλυσε μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης του· οὐδὲν λείψανον τοῦ τότε προσωπικοῦ διεσώζετο πλέον. Τοσοῦτο ταχέως ἀνανεοῦνται τὰ πάντα ἐν Παρισίῳ! Καὶ αἱ οἰκίαι δὲ κατηδαφίσθησαν ἀντικατασταθεῖσαι ὑπ' ἄλλων ὑψηλοτέρων καὶ εὐρυχωροτέρων. Τότε δὲ ὁ πατὴρ ἄπελπις ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Πασσὺ ὁδὸν, διανοούμενος ὅτι πᾶ-σαι τέλος αἱ ὁδοὶ ἔχουσι τὸ τέρμα των, ὅσον καὶ ἂν εἶνε μακραὶ, καὶ ὅτι, εἰσερχόμενος εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς οἰκίας, θὰ εὕρισκε τέλος τὴν οἰ-κίαν τὴν σκέπουσεν τὸ τέκνον του.

Ὅτε δ' ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρανίου ἔχων τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τοὺς Παρισίους, οἵτινες τοσοῦτον σκληρῶς προτηνέχθησαν πρὸς τοὺς οἰ-κειους του, ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῆ ἐντὸς πετυρακτω-μένων χαλκόχρων νεφῶν, ἔχόντων τὸ κάτω αὐτῶν στρώμα ὡς ἐξ αἰθάλης καὶ βραδέως πιπτόντων ἐπ' ἄλληλα. Ἡ νύξ προσηγγίζε, καὶ πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐρεῦνας του τοσοῦτον ἐξώρας;

Τὴν ἡμέραν, ὑπομονή, δύναται τις εἰσερχόμε-νος εἰς τὰς οἰκίας νὰ ζητῇ ἀπολωλὸς παιδίον· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν δὲν κινδυνεὶ νὰ ἐκληφθῇ ὡς κακοποιός; Πλὴν δὲ τούτου ἦτο τοσοῦτον κερμη-κῶς, ὥστε οἱ πόδες του ἀπεποιοῦντο νὰ τον φέρωσι.

Ἐγερθεὶς λοιπὸν ἐτανύσθη ἐπιτόπως καὶ ἐξε-κίνησεν ἀναζητῶν μέτριόν τι ξενοδοχεῖον ἵνα δια-νυκτερεύσῃ. Ὅτε δὲ τὸ εὖρεν ἦτο ἠδῆ σκότος· Εἰσε-ελθὼν ἐζήτησε δωμάτιον, ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκοιμήθη ὑπνὸν βρῦν καὶ ἄνευ ὀνειρών.

Τὴν ἐπιούσαν ἠγέρθη τῆς κλίνης ἔνωρίς καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐρευνὰν τῶν οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ, ἐν ἣ ἔκειτο ἡ τῆς μακαρίτιδος Ἐρμίνης. Ἡρώτησε λοιπὸν ἀλληλοδιαδόχως τὰς θυρωροὺς, τὰς διευ-θυντριάς τῶν μικρῶν ξενοδοχείων, τὰς οἰκοδε-σποίνας μικρῶν τινῶν οἰκισκῶν, εὐγενῶς μὲν ὑπὸ τούτων προπεμπόμενος, ἀποτόμως δὲ ὑπ' ἐκείνων ἐκδιωκόμενος, πανταχόθεν δὲ ἀπερχόμενος μετ' ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως. Οὐδεὶς ἐγίνωσκε γηραιὰν τινὰ κόρην περιβάλλουσαν παιδίον, ὅποιον ἦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Μονφόρτ περιγραφόμενον. Διότι ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ πατρὸς ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἔτι μικρὸν κοράσιον λεπτοκόμη καὶ ἐπίχαρι· τίς δὲ θὰ ἠδύ-νατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ ὑψηλὴ καὶ ῥαδινὸν ἔ-χουσα σῶμα νεάνις, ἡ φαινομένη δεκαπενταετίας, ἦν οἱ πάντες ἐνόμιζον ὡς ἀνεψιὰν ἢ ἐξαδέλφην τῆς κυρίας Βωρενῶν, ἦτο τὸ ἀναζητούμενον παιδίον;

Τέλος περιπλανώμενος ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἦλθεν εἰς τινὰ οἰκίαν, ἧς ἡ ἐπιστάτις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διαμένουσα ἐν τῷ τμήματι ἐκείνῳ, ἀνεμνήσθη τῆς παραδόξου ἀφίξεως τῆς Μαρκέλλας, ἧτις πρὸ τετραετίας εἶχεν ἐμποίησιν ἐντυπωσιν εἰς τὴν γειτονίαν.

— Τὴν κυρίαν Βωρενῶν ζητεῖτε, εἶπε πρὸς τὸν Μονφόρτ, οὗ τὸ ἀποτεταρρημένον πρόσωπον ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ ἔκφρασιν τῆς δραστηριότητος ἅμα καὶ τῆς καρτερίας. Αὐτὴ πραγματικῶς ἐσυμμάζωξε ἓνα κοριτσάκι ὄρφανόν, ἀλλὰ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τῶρα πρέπει νὰ εἴναι τὸ ἐλάχιστον δεκαπέντε ἐτῶν! Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἔχετε λάθος;

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων δὲν εἰμπορῶ νὰ μαντεύσω πῶς εἴναι τῶρα ἡ κόρη πού ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ τριῶν μισυ ἐτῶν... Καὶ πού κάθεται αὐτὴ ἡ κυρία;

Τῷ εἶπον τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας καὶ ἐσπευσέ βήματι ταχεῖ. Τὰ ἔτη δὲν ἐθάρυνον πλέον τοὺς ὤμους του, ἔτρεχε σχεδόν, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας εἶδεν ἰσταμένον νεκρικὸν φορεῖον καὶ δύο ἀμάξας πενήθορους. Ἐντρομος ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πένθημα παραπετάσματα τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας: ἦσαν λευκά...

— Ἡ Μαρκέλλα πέθανε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Ἀγωνιῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον ἀσκεπῆς, ἔχων ζῆρὸν τὸν ἀρυγγα καὶ ἀδυνατῶν σχεδόν νὰ λαλήσῃ.

— Ποῖος ἐπέθαν' ἐδῶ; ἠρώτησε τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ὃν ὕπερ συνήνησεν.

Ἦτο δὲ ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν μετὰ βλέμματος στρυφνοῦ. Μήπως ἀρὰ γε ἦτο καὶ αὐτὸς κληρονόμος;

— Ἡ κυρία Ἐρμίνη Βωρενῶν, εἶπε πρὸς τὸν Μονφόρτ. Καὶ γιατί ἀρωτᾷς;

Ὁ Μονφόρτ ἐστηρίχθη διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ τοίχου. Δὲν ἐπένοιε λοιπὸν τὸ παρθετικὸν ἐκεῖνο πένθος ἡ οἰκία ἔνεκα τῆς κόρης του. Τὰ λοιπὰ οὐδὲως διέφερον αὐτῶν.

— Καὶ πού εἶναι ἡ...;

— Ἡ κυρία Ἐρμίνη; Τώρα θὰ τὴν σηκώσουν. Ἡ κηδεῖα θὰ γίνῃ τὸ μεσημέρι. Τί θέλεις; ἐπέμεινεν ἐρωτῶσα ἡ δριμεῖα συγγενῆς.

— Θέλω τὴν κόρη μου τὴ Μαρκέλλα πού τὴν εἶχε κοντά της ἡ μακαρίτισσα. Ἡ κόρη θὰ εἴναι βέβαια τῶρα θλιμμένη, προσέθηκεν ὁ Μονφόρτ συνερχόμενος ἤδη. Πού εἶναι τὴν;

Ἡ κυρία Περμενῆ ἀκούσασα ὁμιλίας κατέβη καὶ αὐτὴ. Σταθεῖσα δὲ ἐν τῷ διαδρόμῳ ἠκροῦτο τῆς ἀλλοκότου ταύτης συνδιαλέξεως.

— Τὴν κόρη σου; ὑπετονόησεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, ἧτις ἤρχιζεν ἤδη νὰ φοβῆται νὰ ἐνοήσῃ τί συμβαίνει.

— Ναί, τὴ Μαρκέλλα Μονφόρτ. Εἶν' ἐδῶ! Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ, εἶμαι ὁ πατέρας της.

Ἡ κυρία Γρεναρδῶνη στρέψασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὴν κυρίαν Περμενῆ, καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀμηχανίας. Διὸ σπεύσασα ἡ γηραιὰ εἰς ἐπικουρίαν εἶπε πρὸς τὸν Μονφόρτ μετὰ πλείστης ὀσης ὀξυνοίας:

— Κόρη σας ἦτο ἡ νέα ἡ ὁποία ἦτο χθὲς ἐδῶ; Ἀχ! κύριε, κρίμα νὰ μὴν ἀναγγείλετε ἐγκαίρως ὅτι ἦλθατε! Καὶ ἴσα ἴσα ἦτον ἀηληπισμένη, διότι ἐμεινεν ἄνευ προστασίας.

— Ἡ μακαρίτισσα δὲν ἐφρόντισε νὰ της ἀφήσῃ τίποτα.

— Αὐτὸ λίγο μὲ μέλει, ὑπέλαβεν ὁ Σίμων. Καὶ πού εἶναι τῶρα;

— Ἐ... ἔφυγε χθὲς νὰ πάγῃ νὰ εὕρῃ κανένα γινώριμον ἴσως καὶ τὴν λυπηθοῦν.

— Αὐτὴ κανένα ἐδῶ δὲν γνωρίζει, εἶπεν ὁ Σίμων ἀγανακτῶν. Ἄν μου εἶπαν τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ δὲν εἶχε σχέσεις μὲ κανέναν ἄλλον παρὰ μὲ τὴν κυρίαν πού τὴν ἀνάθρεψε. Καὶ πού ἐπῆγε;

— Δὲν ξέρουμε, ἐπραύλισεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, νοήσασα τέλος — οὐχὶ ὅτι κακῶς ἐποίησαν — διότι τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν διανοητικῶν της δυνάμεων — ἀλλ' ὅτι λιαν ἀπερσιπέτωσαν ἐφάρθησαν σπεύσασαι μετὰ τὸσαύτης ἐλαφρονοίας νὰ ἀπαλλαγθῶσι τῆς νεανίδος.

— Δὲν ξέρετε! ἀνεφώνησεν ὁ Σίμων μετὰ φωνῆς βροντώδους. Πότε ἔφυγε;

— Ἐξέες.

— Καὶ ἐπέστρεψε, πότε;

— Δὲν ἐπέστρεψε!

Ὁ Σίμων ἐστηρίχθη ὅλος ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἀπέβλεψε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας μετὰ βλέμματος τοσοῦτον ἀγρίου, ὥστε ἐκεῖναι ἐχώρησαν πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Μά, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Περμενῆ, ἀναλαμβάνουσα ἦθος ἀξιοπρεπέος, ἡμεῖς δὲν σας γνωρίζομεν... Τί ἤλθατε ἐδῶ νὰ κάμετε;

— Ἐγὼ ξέρω, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ Σίμων, ἀναλαμβάνων αἴφνης τοὺς ὑπερθλασσίους αὐτοῦ τράπους. Καὶ μήπως σὰς γνωρίζω ἐγὼ; Θέλω νὰ ἰδῶ τοὺς φίλους τῆς μακαρίτισσας, ἐκείνους πού τὴν ἐγνώρισαν, πού τὴν ἀγαπήσαν, πού ξέρουν ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τὴν κόρη μου... Σεῖς εἶσθε οἱ κληρονόμοι, καὶ τὴν ἐπετάξατε ἔς τοὺς δρόμους ἐπειδὴ δὲν ἦταν καὶ αὐτὴ κληρονόμος...

— Κύριε! ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. Περμενῆ ἰσταμένου ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ κήπου.

— Ἄ, τῶρα μάλιστα! εἶπεν ὁ Σίμων σταυρῶν τὰς χεῖράς του, ἔχω μὲ ποιὸν νὰ μιλήσω! Ἡ κόρη πού ἦταν ἐχθὲς ἔς αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι, εὐγῆκε καὶ δὲν ἐγύρισε. Δὲν εἶχε κανένα ἔς τὸν κόσμον νὰ τὴν κρατήσῃ νὰ μείνῃ. Λοιπὸν θὰ ἐξενυκτίσει μὲς ἔς τὸ δρόμον, ποῖος ξέρει καὶ ἂν ἐπνίγηκε... Σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι, κύριοι, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ

τῆς δικαιοσύνης. Καί σᾶς παρακαλῶ νά μου δώσετε λόγον!

— Κύριοι συγγενεῖς καί φίλοι, εἴμεθα ἔς τὰς διαταγὰς σας, ἠκούσθη λέγουσα ἡ κνυζῶσα καί φιλοφρονητικῆ φωνή τοῦ τελετάρχου, ὅστις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν κρατῶν τὰ χειρόκτιά του συνεπτυγμένα.

Τὸ βαρὺ βῆμα τῶν νεκροφόρων ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ ἄνω ὀρόφου καί ἤρχισαν νά καταβαίνωσι τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ πενθίμου φορτίου των. Ὁ Μονόφορτ ἔστη ἀναυδος πρὸ τοῦ λειψάνου. Ὅση δὴποτε ἦτο ἡ ὀργή του, ὤφειλεν ὅμως πρὸς τὴν ἐπέχουσαν τόπον μητρὸς τοῦ τέκνου του νά μὴ προσβάλλῃ τὸ θνητὸν αὐτῆς σκῆνωμα διὰ ἔργων σκαιῶν καί λόγων βιαίων. Ἐστάθη πρὸς τὸν τοῖχον, καί ἀπ' οὗ διήλθε πρὸ αὐτοῦ τὸ φέρετρον παρηκολούθησε τὴν κηδεῖαν αὐτομάτως.

Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ κήπου εἶδε τὸν ἱατρόν, ὅστις ὠχρὸς ἐκ τοῦ καμάτου καί τῆς συγκινήσεως μόλις καί μετὰ βίας ἰστάμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἠθέλησε νά συνοδεύσῃ τὴν παλαιάν του φίλην μέχρι τοῦ τόπου τῆς αἰωνίου αὐτῆς ἀναπαύσεως. Τὸ βλέμμα ὅπερ ὁ Σίμων ἔρριψε πρὸς τὸν γηραιὸν ἱατρόν ἦτο οὐχ ἦττον μεστὸν ὀργῆς ἢ τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπευθυνόμενα βλέμματα του· ἀλλ' ὁ πρῶτος λόγος ὃν ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ στόματός του ἐμετρίασε τῆς ψυχῆς του τὴν παραφοράν.

— Δὲν ἐπέστρεψεν! εἶπεν ὁ ἱατρός πρὸς τὸν κ. Περμενῆν καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεκίνησεν ἡ κηδεῖα.

Ὁ νέος ἀπήντησε διὰ νεύματος ἀρνητικῶ.

— Εἰσθε ὑπόλογοι διὰ τοιαύτην κακὴν πράξιν, προσέθηκεν ὁ γηραιός.

Παρευθὺς ὁ Σίμων ἦλθε πλησίον του.

— Τὴν γνωρίζετε τὴν κόρη μου; εἶπε θλιβὼν τὸν βραχίονα τοῦ ἱατροῦ.

— Τὴν Μαρκέλλαν;

— Μάλιστα, τὴν κόρη μου. Ποῦ εἶνε;

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος ἀνὴρ, δὲν ἔχω εἶδῃσιν. Ἀλλὰ θά τὴν εὐρωμεν. Ἐλα νά συνοδεύσωμεν μέχρι τοῦ τάφου ἐκείνην πού τὴν ἠγάπησε τόσο πολύ, καί ἂν ἤθελε προσθιάσῃ θά τὴν ἐξησφάλιζε κατὰ πάσης δυστυχίας.

Ἐλα, φίλε μου, κάμε ὅ τι θά ἔκχμεν ἡ Μαρκέλλα ἂν ἦτον ἐδῶ.

Ὁ Σίμων ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, καί ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κατέρρευσαν τὰ μόνα δάκρυα, τὰ κατὰ καθήκον ὀφείλοντα νά ράνωσι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν τάφον τῆς μακαρίτιδος Ἐρμίνης.

ΑΒ'

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεβίβασε τὴν Μαρκέλλαν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ, ἐν Φαλεμπένω, περὶ ὧραν πέμπτην τῆς πρωίας. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἔτι τεφρόχρους, ἀλλ' ἠσθάνετο τις προσεγγίζουσαν τὴν ἡώ. Μικρὸν δίτροχον ἀμάξιον ἀσκεπεῖς ἐχρη-

σίμειεν εἰς τὴν συγκοινωνίαν τῶν περίξ χωρίων ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν ἀνέβη ἡ Μαρκέλλα, καί μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀμαξηλάτης, ἀνὴρ ἀξιόλογος, σιγηλὸς καί κωφός, χωρὶς νά ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, μήπως τοῦ πέση, φαίνεται, ἡ καπνοσύριγγὴ ἣν ἐκράτει διὰ τῶν ὀδόντων, ἔλαβε τὴν Μαρκέλλαν ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καί τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ πλατείας καταφύτου νεαρῶν ἔτι δένδρων, ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου τινὸς χωρίου ἐγειρομένου ἤδη ἀπὸ τοῦ ὑπνου.

— Τὸ Σαιιμαροῦ εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς.

Ὁ ἀμαξηλάτης κατένευσεν, ἀνέβη ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἔσεισε τὰς ἡνίας, καί τὸ ἀμάξιον ἐξεκίνησεν ἀπερχόμενον νά ἀποθέσῃ ἀλλαχοῦ κατὰ διαστήματα μᾶλλον ἢ ἦττον μακρὰ, ἄλλους ἐπιβάτας ὡσαύτως σιγηλοῦς.

Ἀπ' ἧς ὥρας ἐξεκίνησεν ἡ Μαρκέλλα ἀπὸ τῶν Παρισίων, δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ στόμα. Τὸ διαμέρισμα ἐν ᾧ ἦτο ἡ θέσις τῆς, ἐπανειλημμένως ἐπληρώθη καί ἐκενώθη κατὰ τὴν μακρὰν ταύτην νύκτα τὴν πληρῆ σταθμῶν καί ἀναχωρήσειαν κατεσπευσμένων· ἀλλ' οὐδεὶς εἶχεν εἶπῃ τίποτε πρὸς τὴν σιωπηλὴν ταύτην κορασίδα, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴ ἠσθάνθη ὀρεξίν τινα νά ὀμιλήσῃ, διότι ἡ καρδιά τῆς ὑπὸ τοσοῦτου πάθους ἐπληρούτο, ὥστε δὲν ἦτο εὐκόλον νά ἀνακουφισθῇ δι' ἀπλῶν λόγων.

Ἐπὶ τῆς κενῆς ἐκείνης μεγάλης πλατείας, ὅπως μόνη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκιῶν ἐκεινῶν ἐξ ὧν ἐξήρχοντο γυναῖκες καί παιδιὰ περιεργα, ὑπὸ τὸ ὑπόφαιον φῶς ψυχρᾶς πρωίας τοῦ μηνὸς Μαρτίου, ὅτε τὸ ἔαρ ἐνδύεται, ἐνίοτε ὅλην τοῦ χειμῶνος τὴν δριμύτητα, ἡ ἀτυχῆς νεανίς ἠσθάνθη ἔτι μᾶλλον αὐξανομένην τὴν θλίψιν τῆς καρδίας τῆς, καί μετενόησε διότι ἦλθε. Τί νά κάμῃ ἐδῶ; Καί ἂν ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἠθελεν εὐχαριστηθῆ βλεπούσα αὐτήν; Τοῦτο οὐδόλως εἶχε διανοηθῆ, ὅτε κατέλιπε τοὺς Παρισίους... ἀλλ' ἡ κυρὰ Ζαλίνη ὅμως ἠθελε βεβαίως εὐχαριστηθῆ! Εἰς αὐτὴν καί μόνην εἶχεν ὅλον αὐτῆς τὸ θάρρος. Πλὴν δὲ τοῦτου ἡ Μαρκέλλα ἐνόησεν ὅτι τὸ χρυσίον τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς θά ἦτο ἀξιόλογον μέσον συνδιαλλαγῆς, διότι οὐδένα θά ἐπεδάρυνε διὰ τῆς δαπάνης τῆς διατροφῆς τῆς, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον... μετὰ ταῦτα «ἔχει ὁ Θεός». Εἰσελθοῦσα λοιπὸν εἰς τι πανδοχεῖον ἠρώτησε καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα λάβῃ θάρρος:

— Ἡ κυρία Ρόζα Πικαρδίτου παρακαλῶ πού κατοικεῖ;

— Δὲν ἔξέρω, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ πανδοχεύς.

Ἡ Μαρκέλλα κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας, διότι ἠλπίζεν ὅτι θά ἠδύνατο νά εὕρῃ τὴν Τριανταφυλλίαν παρευθὺς, ἐν τῷ χωρίῳ τῆς. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νά ἐπιμείνῃ, καίτοι ἐκπληττομένη ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τῆς τόλμῃ.

— Μία γυναῖκα πού ἦλθεν ἀπὸ τὸ Παρίσι

πρὸ τριῶν ἡμερῶν μαζί με μίαν ἄλλην γυναῖκα. Εἶχεν ἀδελφὴν ἢ ὅποια ἀπέθανε καὶ ἄφησε τρία ὄρφανά . . .

— «Αἱ αὐτὲς γυρευεῖς; εἶπε μετὰ περιφρονησεως ὁ πανδοχεύς. Θὰ στρίψης τὸ δρόμο δεξιά, ἔπειτα ζερβιά καὶ θὰ τραβήξῃς ὄλο ἴσα ὡς τὰ τελευταῖα σπίτια, καὶ ἐκεῖ θὰ σου δείξουν. —

Ἡ πληροφορία αὕτη ἦτο οὐχὶ τόσον ἐνθαρρυντικὴ, ἀλλ' ἡ Μαρκέλλα ἀκολουθοῦσα τὸ ὑποδειχθέν δρομολόγιον, αἶφνης κάμπουσα τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, τίνα βλέπει ἐρχομένην καὶ κρατοῦσαν τὸ κἀνιστρόν τῆς, τὸ πιστὸν ἐκεῖνο κἀνιστρον ὄπερ τοσάκις ἔφερεν ἡ Μαρκέλλα; βλέπει τὴν καλὴν Τριανταφυλλιάν, αὐτὴν ταύτην, βαδίζουσαν καὶ νεύουσαν κατὰ γῆς καὶ ἀναμφιβόλως ἔχουσαν τὸν νοῦν τῆς εἰς τὴν κυρίαν Ἑρμίνην, διότι τί ἄλλο εἶχε νὰ διανοηθῇ;

— Τριανταφυλλιά, Τριανταφυλλιά μου! ἀνεφώνησεν ἡ κορασίς, ἥς ἡ τελλιμμένη καρδιά ἐξεχείλισε διὰ μιᾶς πληθὺν αἰσθημάτων συγκεχυμένων, Τριανταφυλλιά!

Ἀκούσασα ἐκφωνούμενον τὸ ὄνομά τῆς ἡ γηραιὰ θεράπεινα, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδέξατο αἶφνης ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τὴν Μαρκέλλαν δρομαίως σπεύσασαν ἐπὶ τοῦ ἐπικλινούς ἐδάφους τῆς ὁδοῦ, ἵνα τὴν φθάσῃ ταχύτερον.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἐστάθη χαινίονσα κατεπτωμένη καὶ κινῶσα τοὺς βραχίονάς τῆς ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ κἀνιστρόν τῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ νοήσῃ πῶς ἡ Μαρκέλλα εὐρέθη ἐκεῖ.

— Δὲν εἶσαι σὺ ἡ Μαρκέλλα! εἶπε τέλος πρὸς τὴν κορασίδα, ἥτις μετὰ δυνατῶν λυγμῶν ἐζήτηε νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς, ἀπὸ τῶν βραχιόνων, ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἀπὸ παντὸς ὅ τι ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς.

— Ἐγὼ εἶμαι! Ἄχ! Τριανταφυλλιά μου! Ἡ κυρία Ἑρμίνη ἀπέθανε!

Οἱ πόδες τῆς ἐξαιρέτου γηραιᾶς ἐκάμφθησαν. Στηριχθεῖσα εἰς τι παρὰ τὴν ὁδὸν ὕψωμα ἀνεφώνησεν:

— Ἐπέθανε! καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἐξεστηκότες καὶ τὰ χεῖλη τῆς ὠχρά.

— Ναί! καὶ ἐγὼ πλέον δὲν εἶχα κανένα, καὶ μ' ἐδιώξαν . . .

— Ποιός;

— Οἱ κληρονόμοι.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ;

— Δὲν τοὺς γνωρίζω. Ἀπέθανεν ἡ φίλη μας!

Τώρα τί θ' ἀπογίνωμεν;

Ἡ Τριανταφυλλιά ἴστατο καταπεπληγμένη ὑπὸ τῆς δεινῆς ἀγγελίας.

— Τὸ λοιπόν, εἶπε μετὰ δυσκολίας ἀνορθομένη, ἐγὼ πάντα, τί νὰ σου πῶ, τὸ ἔβαζε ὁ νοῦς μου, πῶς ἔτσι θὰ γίνῃ, καὶ πῶς θὰ πέθαινε ἅμα ἐγὼ ἔφευγα! Καὶ ποιός τὴν παραστάθηκε!

— Ἐγὼ, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Μαρκέλλα.

— Σὺ! τὴν σομμένη! εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά θεωροῦσα πλέον τὴν μικρὰν ὄρφανήν, τὴν θετὴν κόρην τῆς κυρίας Ἑρμίνης, ὡς θετὴν κόρην αὐτῆς τῆς ἰδίας.

— Πᾶμε 'ς τὸ σπίτι, κ' ἐκεῖ θὰ μού τα πῆς ὄλα. Δὲν πρέπει νὰ μας ἴδουν νὰ κλέμε μέσ' 'ς τὸ δρόμο.

Ἦ! τί πενιχρὸν καὶ στενόχωρον τὸ οἶκημα εἰς ὃ εἰσῆλθεν ἡ Μαρκέλλα! Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ ὅτι ἦτο ποτε δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος ἐν τοσαύτῃ στενοχωρίᾳ. Τὰ τρία παιδιὰ, ξανθὰ καὶ χριέντα ὡς ἄγγελοι ζωγραφητοί, ἦσαν βακένδυτα μὲν, ἀλλ' ὅμως αἱ φιλόπονοι χεῖρες τῶν δύο γοναϊκῶν εἶχον ἤδη μεριμνήσῃ νὰ συρράψωσι καὶ ἐπισκευάσωσι τὰ βράκη. Ἐβρίνετο δὲ ὅτι ἀπ' ἧς ὥρας ἦλθον, οὐδὲν ἄλλο ἐποίουν ἢ ἐπλυνον, ἐξασκόνιζον καὶ ἐκαθαρίζον πανταχόθεν.

Ἡ Ζακλίνη καὶ αὕτη ἐξεπλάγη οὐχ ἦπτον ἢ ἡ Τριανταφυλλιά ἀλλ' εἶχε τὸν νοῦν ὀξύτερον καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον, καὶ παραχρῆμα κατενόησε πάντα τὰ καθ' ἕκαστα τῆς λυπηρᾶς ἱστορίας, καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐπιεξηγήσῃ διαφοροὺς αὐτῆς λεπτομερείας ἀσαφεῖς εἰς τὴν Τριανταφυλλιάν καὶ τὴν Μαρκέλλαν, οἶον τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ἀφίξιν τῶν κληρονόμων, περὶ ὧν οὐδέποτε ἐμεριμνήσεν ἡ Τριανταφυλλιά νὰ μάθῃ τι.

Τοιαύτη τις ἦτο ἡ Τριανταφυλλιά ἀπλοῦστατα διέγραφε τῆς μνήμης τῆς πάντας ὅσους δι' οἶον δῆποτε λόγον εἶτε δὲν ἠγάπα, εἶτε δὲν ἐξετίμα. Καὶ ἀνέπαυε μὲν οὕτω πως τὴν καρδίαν τῆς, λησμονοῦσα τοὺς ὅπως δῆποτε δυσαρεστήσαντας αὐτήν, ἀλλ' ὅμως, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐνδομύχου ταύτης ἀναπαύσεως, περιέπιπτεν εἰς παντελῆ ἄγνοιαν τῶν ἐξἑων καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, οὗς ἐφυγάδευεν ἐκ τῆς μνήμης τῆς.

Ἐὰν μὴ εἶχε τὸ κακὸν τοῦτο ἐλάττωμα, θὰ ἐνεθυμῆτο τὰς ἀρχαῖς καὶ βραχεῖας ἐπισκέψεις τῆς κυρίας Γρεναρδώνη, ἥτις ὁσάκις ἤρχετο οὐδένα ἄλλον λόγον εἶχεν ἢ νὰ δανείζηται παρὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς, τὰ δὲ συνεχῆ αὐτῆς « ἄμε κ' ἔλα » περιωρίσθησαν ἀπὸ δεκαετίας ἤδη, ἕνεκα ἀνοήτου ἐριδος αὐτῆς διὸ καὶ ἡ κυρία Ἑρμίνη ἐπειδὴ εἶχεν ἀπαυδήσῃ κλέπουσα ἑαυτὴν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου « ζεψᾶχνίζομένην », ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, διότι εὗρεν οὕτω πως εὐλογον ἀφορμὴν νὰ περιορίσῃ τὸ κακόν, καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὴν ἐξαδέλφην τῆς νὰ ἀναστείλῃ ἐπ' ἀόριστον τὰς ἐπισκέψεις τῆς.

Ἦθ' ἐγίνωσκεν ὡσαύτως ὅτι οἱ Περμενῆ, ἐξ ἴσου μὲν ἄπληστοι καὶ αὐτοὶ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀκριβεῖς περὶ τοὺς τύπους, εἶχον ἐκδοῖσῃ τὴν κυρίαν Ἑρμίνην διὰ παντοίων χαμαιζήλων θωπειῶν, νὰ ὑποσχεθῇ προφορικῶς ὅτι θὰ προικίσῃ τὸν νέον Περμενῆ ἅμα δὲ λαβόντες τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, ἐφάνησαν τοσοῦτον ἀπαιτητικοί, ζητοῦντες παρ'

αὐτῆς ἀπέναντι χρήματα, ὥστε ἡμέραν τινὰ ἀγανακτήσασα ἐδήλωσεν εἰς αὐτοὺς « νὰ καθήσουν ἰς ταῦτά τους ». Ἐκτοτε δὲ οἱ δόλιοι οὗτοι ἄνθρωποι οὐδέποτε ἔπαυσαν περισιάνοντας τοὺς ὅπως δὴποτε δυναμένους νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς γηραιᾶς κόρης.

Ἡ Τριανταφυλλιά θὰ ἐγίνωσκε πρὸς τοῦτοις, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πάντες ἐμίσουν τὴν Μαρκέλλα, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν ὡς μέλουσαν νὰ ἀποστερήτῃ αὐτοὺς τῆς προσδοκωμένης κληρονομίας, καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἔργον ἀφροσύνης νὰ ἔμενεν ἡ Μαρκέλλα μόνη μετὰ τῆς κυρίας Ἐρμίνης... Ἄλλ' ἡ Τριανταφυλλιά, ὡς εἶδομεν, οὐδὲν τούτων ἐγίνωσκε, σύστημα ἔχουσα νὰ βραδίξῃ τὴν ὁδὸν τῆς μετὰ παρωπίαν, ὅπως οἱ ἵπποι, ἵνα ἐμπροσθεν αὐτῆς βλέπῃ μόνον.

Ἄλλ' ἡ κυρὰ Ζαλίνη ἔβλεπε μακρότερον μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς λύπης καὶ τῆς ἐκπλήξεως, ἀνέκρινε τὴν Μαρκέλλα ἐντάξει, ἵνα ἀκριβῶς πληροφορηθῇ περὶ πάντων τῶν ὅπως δὴποτε σχετιζομένων πρὸς τὸ μοιρίδιον συμβεβηκός. Τῇ ἐφαίνετο δὲ σκληροτάτον νὰ καταπέσῃ ἡ κοράσις ἀπὸ τοῦ εὐκρέστου καὶ ἀνέτου βίου εἰς τὴν δεινοτάτην πενίαν. Ἄλλ' ὅμως, ἐπειδὴ οὐδὲν ὀριστικὸν εἶχεν ἀποφασισθῆ, ὤφειλον νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς τὰ παρόντα.

— Ἀχ! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, εἶδες; ἔλησμόνησα τὸ κουτί μου! Καὶ δὲν εἰςεύρω τί ἔχει μέσα.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀνείλικυσε ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τὴν ἐξηντηρισμένην πυξίδα, καὶ εἰσάγουσα ἐκνευλημένως τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ἐξήγαγε καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μεταξύ δρακός ἐκ τῶν ἀλλοκότων ἐκείνων πραγμάτων, δι' ὧν μόνα τὰ κοράσια ἔχουσι τὸ πρόνομιον νὰ παραγεμίζωσι τὰ θυλάκιά των, ἱκανὴν ποσότητα χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζικῶν γραμματίων συνεπτυγμένων.

— Μὰ ἐσύ, βλέπω, ἔχεις αὐτοῦ μίαν μικρὴν περιουσίαν, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη.

Καὶ ἀληθῶς τὰ τε τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα συνεποσοῦντε εἰς χίλια καὶ πλέον φράγκα.

— Αἱ! φθάνουν μόνον νὰ γυρίσωμε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά στενάζουσα, ἀλλὰ ὄχι ὅμως καὶ νὰ ζήσῃ κανεὶς... μὲ τὴν ἀνεσί του. Τὸ καλὸ εἶνε πού ἔχω ἐγὼ χρήματα, καὶ βέβαια ἐγὼ δὲν τα ἔχω νὰ τα δώσω ἰς αὐτοὺς τοὺς κληρονόμους τοὺς χαμένους. Ἡ κυρία μου εἶχεν εἰπῆ νὰ πᾶγω χρήματα ἰς τὸν τραπεζικὴν τῆς, τὴν ἡμέρα πού ἐφυγα, καὶ τὸσον ἤμουν ἄνω κάτω, πού δὲν ἐπῆγα. Εἶνε ἀκόμη τρεῖς χιλιάδες φράγκα πού ψυχὴ δὲν τα ἔξερν, παρὰ μόνον ἡ μακαρίτισσα, αὐτὴ τῶρα δὲ θὰ γυρίσῃ νὰ μου εἰπῆ ὄχι. Τὸ χρηματικὸ αὐτό, Μαρκέλλα, εἶνε δ' δικό σου, γιατί ὅσο γιὰ μένα, αὐτὸ δὲν εἶνε δ' δικό μου, καὶ ἔπειτα

ἐγὼ δὲν το χρειάζομαι. Εἶνε ἡ προικὰ σου, παιδάκι μου!

Ἡ Μαρκέλλα ἄναυδος παρεθέρη τὴν μικρὴν περιουσίαν τῆς ἐξηπλωμένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δὲν εἶνε δ' δικὰ μου, εἶπε βραδέως.

— Ἐγὼ τὸ ἔξερω ἀπ' τῆ μακαρίτισσα, πῶς ἤθελε νὰ σε ἀσφαλίσῃ· καὶ θὰ σ' ἄφινε πολὺ περισσότερα, ἂν ἐπρόφτανε νὰ κάμῃ τὴ διαθήκη τῆς. Ἐγὼ σοῦ το λέω πῶς εἶνε δ' δικὰ σου, καὶ πρέπει νὰ τα κρατήσῃς. Εἶνε κρίμα νὰ πέσουν ε' τὰ χεῖρα αὐτῶν τῶν διαστραμμένων ἀνθρώπων, πού ὅλο καὶ τὴν ἐσυγχίζαν τὴ μακαρίτισσα.

— Ἐχομε καιρὸ νὰ το σκεφθῶμε, ὑπέλαθεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη. Τώρα πρέπει νὰ φάγῃ ἡ Μαρκέλλα καὶ ἔπειτα νὰ πλαγιάσῃ. Τῇ βλέπω τόσο χλωμὴ καὶ χαλασμένη πού σπαραξεί ἡ καρδιά μου.

Ἡ κοράσις προσεπάθησε νὰ φάγῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ, μόνον καὶ μόνον ἵνα ὑπακούσῃ· ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς καὶ τὸ πνεῦμα, σφόδρα τεταραγμένα ὄντα, δὲν τὴν ἄφινον νὰ ἡσυχάσῃ κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ κραββάτου τοῦ μόνου ὑπάρχοντος πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπίπλου, καὶ τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχουσα κλειστούς, τὰ δὲ ὄτα ἀνοικτά, παρεδόθη ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς πλείστας ὄσας σκέψεις καὶ ἀναμνήσεις καταλαθούσας αὐτὴν ἐξ ἐφόδου.

— Τί νὰ το κάνωμε τὸ κοριτσί; εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη ὅτε τὰ μὲν δύο πρεσβύτερα παιδία ἀπῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ δὲ μικρότερον ἐστάλη εἰς τὸν κῆπὸν νὰ σαλίσῃ τὰ λάχανα.

— Σοῦ λέγω πῶς ἡ τρεῖς χιλιάδες φράγκα εἶνε δ' δικὰ τῆς· θὰ τα βάλωμε ἰς τὴν Τράπεζα ἰς τὸ ὄνομά τῆς, καὶ μ' αὐτὰ πού ἔχει τώρα ἄς πορευθῇ ὅπως ὅπως. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ τῆς μάθῃς τὴν τέχνη σου;

— Ἐγὼ πάντα τὸν εἶχ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἀπεκρίθη ἡ πλύντρια, ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ τὴν ἔβλεπα τόσον ἀγαπημένη καὶ χαϊδεμένη, ἐμελετοῦσα γι' αὐτὴν κατὶ ἄλλο καλλίτερον... Τώρα, βλέπεις, ἐμὰς ἔχει ἰς τὸν κόσμον, δὲν εἶν' ἀλήθεια, Τριανταφυλλιά; καὶ ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ τὴν ἀφήσωμε ἰς τοὺς πέντε δρόμους;

— Ἀ! ὁ Θεὸς νὰ μὴν το δώσῃ! ἀνεφώνησεν ἡ ἐξαίρετος Τριανταφυλλιά. Δὲν εἰξέρω πῶς νὰ σοῦ το πῶ, κυρὰ Ζαλίνη μου, μὰ δὲν εἰξέρεις αὐτὸ τὸ κοριτσακί μου φαινότανε πάντα σὰν παιδί δικό μας, πού μὰς τὸ ἔστειλ' ὁ Θεός, δοξασμένο τὸ ὄνομά του, γιὰ τὰ γερατεῖα τῆς μακαρίτισσας τῆς κυρίας Ἐρμίνης γιὰ νὰ τὴν παρηγορᾷ πού ἔμεινεν ἀνύπανδρη, καὶ ἐγέρασε ἔτσι δὲ χωρὶς στεφάνι, χωρὶς παιδία... Καὶ ξέρεις δὲ γιατί δὲν ἐμπῆκε ἰς τὸν κόσμον;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη.

— Ἐγὼ νὰ σου εἰπῶ τὴν ἱστορίαν τῆς, γιατί τῆς κάνει ἔπαινος, συχώριο νὰ χῆ ἡ ψυχούλα τῆς!

καί ἐγὼ δὲν ἔξερεις πόσο εὐχαριστοῦμαι νὰ 'μιλῶ γι' αὐτήνε. Ἔτσι μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἐπέθανε ὅσο τὸ λέω τὸ ὄνομά της.

Ἦταν ὁμορφή σὰν τὸ κούρο τὸ νερό ἡ Ἐρμίνη μας καὶ τὴν ἐζητούσαν νέοι ἄλλο τίποτα. Ἡ μητέρα της ἦταν πεθαμμένη πολλὰ χρόνια· τὸ λοιπὸν ὁ καϊμένος ὁ πατέρας της τὴν ἐβγαζε καὶ αὐτὸς της ἔλεγε νὰ δέχεται ἔς τὸ σπίτι τους ὑποκειμένα τῆς σειράς της. Ἦταν εικοσιτριῶ χρονῶ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ νὰ της λένε γιὰ παντρεία· μιὰ ἡμέρα ὅμως νὰ σου καὶ παρρησιάζεται ἀξαφνὰ ἕνα παλληκάρι χαριτωμένο, καὶ νὰ μὴ σοῦ τα πολυλογῶ, τὰ ταιριάσανε μιὰ χαρὰ. Τὴν ὁμορφα ποῦ τα ἔλεγε τὰ λόγια του! μὰ ἀδέν τον εἶχε τὸν παρὰ». Καὶ τί τάχα μ' αὐτό; Ἡ Ἐρμίνη μας εἶχε προίκα, χρηματικὸ περισσότερο ἀπὸ σήμερα, γιὰτι ἀπὸ τότες ὁ πατέρας της ἐζημιώθηκε πολλὰς φορές. Τὸ ὁμορφο αὐτὸ παλληκάρι τὴν ἐζήτησε καὶ αὐτὴ κείπε τὸ ναί». Ἀχ! καὶ νὰ τὴν ἐβλεπες πῶς ἐγέλουσαν τὰ γλυκὰ ματάκια της ἀπὸ τὴν χαρὰ της, ὅταν ἐγίνονταν ἡ ἐτοιμασίαι τῆς προίκας της! Ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ τὴν ἐβλεπες ἀπὸ μιὰ ἡμερία!

Μιὰν ἡμέρα, νὰ σου καὶ λαβαίνει μιὰ γραφὴ, κυττάζει τὸ γράψιμο καὶ δὲν εἶξερε τίνος εἶνε. Μὰ θὰ το θυμοῦμαι ὅσο ζω! Ἐγὼ τὴν ὥραν ἐκείνη ἐσουγύριζα τὴν κάμαρά της καὶ τα λέγαμε, εἴμαστε, βλέπεις, συνομιληκες ἀπάνω κάτω, καὶ δὲν εἶξεύρεις πόση εὐχαρίστησι εἶχαμε νὰ εἴμαστε πάντα μαζί, ὅπως δὴ ἤμαστε καὶ ἔπειτα τόσα χρόνια... Τὴ βλέπω, ποῦ λές, καὶ ἀλλάζει ὄψι.

— Ἀχ! Τριανταφυλλιά, μοῦ εἶπε, ἂν αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν εἶνε ψεύτικόν, θὰ χαλάσῃ ὁ γάμος μου!

Ἐγὼ, καταλαβαίνεις, τὴν ἐρώτησα νὰ μου εἴπῃ τί τρέχει, καὶ αὐτὴ μοῦ δείχνει τὸ γράμμα. Μὰ δὲν ἔμπορεῖς, κυρά Ζαλίνη μου, δὲν ἔμπορεῖ ποτές νὰ βάλῃ ὁ νοῦς σου τί κακία εἶνε ἔς τοὺς ἀνθρώπους. Τῆς ἔγραφε μιὰ κοπέλλα φτωχοῦλα. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ἐρμίνης τὴν ἐγύρεψε πρὶν ἀκόμα γνωρίσῃ τὴν Ἐρμίνη, καὶ ἦταν ἔτοιμα ὅλα τὰ πάντα γιὰ τὸν γάμο, καὶ ἡ κοπέλλα τὸν ἀγαποῦσε, μάτις μου! ποῦ ἔχανε τὸ νοῦ της... Αὐτὴνε τὸ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ στεφανωθῇ καὶ ὄχι ἄλλη καμμιά. Νά, αὐτὸ ἦτανε, μοναχὰ ἡ Ἐρμίνη μας εἶχε πλειότερη προίκα.

— Πήγαίνε, Τριανταφυλλιά μου, νὰ ἰδῆς ἂν εἶνε ἀλήθεια, μοῦ εἶπεν ἡ Ἐρμίνη. Καὶ ἂν τυχὸν εἶνε ἀλήθεια, νὰ της εἴπῃς ὅτι ἐγὼ δὲν τον παίρνω, ἀφ' οὗ ἔχει δώσῃ τὸ λόγο του σὲ ἄλλη· μακάρι καὶ ἂν ἦτανε χίλιες φορές καλλίτερος καὶ ἂν τον ἀγαποῦσα χίλιες φορές περισσότερο.

Πηγαίνω, κυρά Ζαλίνη μου, καὶ ἦταν ἀλήθεια! Ὅλο τὸ σπιτικὸν ἦταν φαρμακωμένο ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη συφορὰ, μὰ ἐκρατιότανε ὄλοι τους γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ἡ κόρη καὶ πικραίνεται. Γυρί-

ζω καὶ τα λέω ἔς τὴν Ἐρμίνη, καὶ, νὰ σου κάμω ὄρο, ἡ καρδιά μου ἦτανε πικραμένη γιὰτι ἐγὼ εἶξερα πῶς ἡ Ἐρμίνη ἦταν ἀπὸ κείνες ποῦ ὅτι ποῦν δὲν το ξελένε. Ἐδῶκε πίσω τὸ λόγο της ἔς τὸ παλληκάρι, καὶ τόσα τοῦ ἔκανε ποῦ τον ἐκατάφερε νὰ κἀνῃ τὸ χρέος του καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἄλλη κοπέλλα. Μὰ τί τὴ θέλεις τὴν Ἐρμίνη! ἡ λύπη της ἦτανε μεγάλη, καὶ νὰ ἰδῆς, ποῦ δὲν ἤθελε καὶ νὰ το ἀποδείξῃ, γιὰτι βέβαια δὲν ἦτανε τῆς σειράς της νὰ κάθεται καὶ νὰ κλαίῃ σὰν μαρὸ παρὰ. Λίγο λίγο ἐσωνότανε, ἀδυνατίσσε, ἔχασε τὴν ὄψι της, ἐγένεν ἀγνωρίστη, δὲν τὴν ἔκανες πιά γιὰ Ἐρμίνη. Ἐπῆρε τὴν ἀδεια τοῦ πατέρα της νὰ στείλῃ ὅλη της τὴν προίκα ἔς τὴν κοπέλλα· καὶ ὁ πατέρας τῆς της εἶπε νὰ κἀνῃ ὅτι θέλῃ. Ὁ καϊμένος δὲν εἶξεύρεις, κυρά Ζαλίνη μου, πόσο τὸ πῆρε κατάκαρδα! τὴ ζωὴν του θὰ ἔδινε νὰ μὴν τὴ βλέπῃ νὰ κλαίῃ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμε πιά σταυρό, δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ νὰ της ποῦν γιὰ παντρεία. Ἐξέρεις τί ἔλεγε; τάχα πῶς τὴν πρώτη φορὰ ἦτανε: στάσου νὰ ἰδῆς πῶς το ἔλεγε, ἦτανε... ἦτανε... ὁ σελθάματος ποῦ ἔμαθε τάχα τὴν εἰδήσι καὶ της ἔγραψε πῶς ὅτι τὸ παλληκάρι ἐκείνο εἶχε δοσμένα ἄλλου τὸ λόγο του. Τὸ λοιπὸν μοῦ φαίνεται, πῶς ὅτι ὅποιον ἄνδρα καὶ ἂν πάρω, πάντα θὰ βροῖσεται κάπου καμμιά ἄλλη νέα ποῦ θὰ πικραίνεται καὶ θὰ κλαίῃ ἐξ αἰτίας μου. Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ μακαρίτισσα, μὰ νὰ σου εἴπῳ, καθὼς ἐγὼ ἐκατάλαβα, δὲν το ἔκανε γι' αὐτό, ἀλλὰ γιὰτι τὸν ἀγαποῦσε ποῦ τρελαινότανε τὸν ἀγαπητικὸν της καὶ δὲν ἤθελε νὰ το μαρτυρήσῃ. Αὐτὸ ἦτανε καὶ γι' αὐτὸ ἐπροτίμησε νὰ ζήσει παρθένα».

Ἡ Μαρκέλλα ἤχροστο πάντα ταῦτα, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουε, διότι τὸ πνεῦμά της ἐβαυκαλιζέτο ὑπὸ εἰκόνας αἰωρουμένων. Μετ' οὐ πολὺ εἶδε διαγραφομένην ἐνώπιόν της τὴν εἰκόνα τῆς Ἐρμίνης, νέας καὶ εὐμορφοτάτης ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν, καὶ τὸ κομψὸν σκιαγράφημα νέου ἀξιεράστου ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν Ροβέρτον Βρεῶ. Ἐπειτα εἶδε τὰς ἀσχήμους μορφὰς τῶν κληρονόμων, τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον καὶ τοὺς μεστοὺς ἀγαθότητος ὀφθαλμοὺς τοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ... Πῶς νὰ μὴ τον ἰδῇ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς κυρίας Ἐρμίνης; Ἐπειτα δὲ πᾶσαι αὐταὶ αἱ εἰκόνας παρέστησαν ἐν τῷ πνεύματί της, καὶ αἴφνης ἐπανεῖδε τὸ ἡλικιακὸν πρόσωπον καὶ τοὺς μεστοὺς οἴκτου ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνδρός ἐκείνου, ὃν συνήτησε παρὰ τῇ δεξιαμενῇ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας.

— Ὁ καϊμένος, διενόθη ἡ Μαρκέλλα, εἶθε νὰ εὖρῃ ὅπως ἐγὼ ὅτι ἐζήτηι...

Καὶ ἀπεκοιμήθη ὑπὸν βαθυτάτον.

(Ἔπεται συνέχεια).